

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

22. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

4. ČERVNA 2023

Z obsahu:

**Hlásejme společně,
že Bůh je vždy blízký**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 15. února 2023,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatý Medard
Libor Rösner
- strana 4 -

Moravská Compostela
propojí Svatý Kopeček,
Svatý Hostýn a Velehrad
- strana 5 -

Počátky svátku
Těla a Krve Páně
- strana 6 -

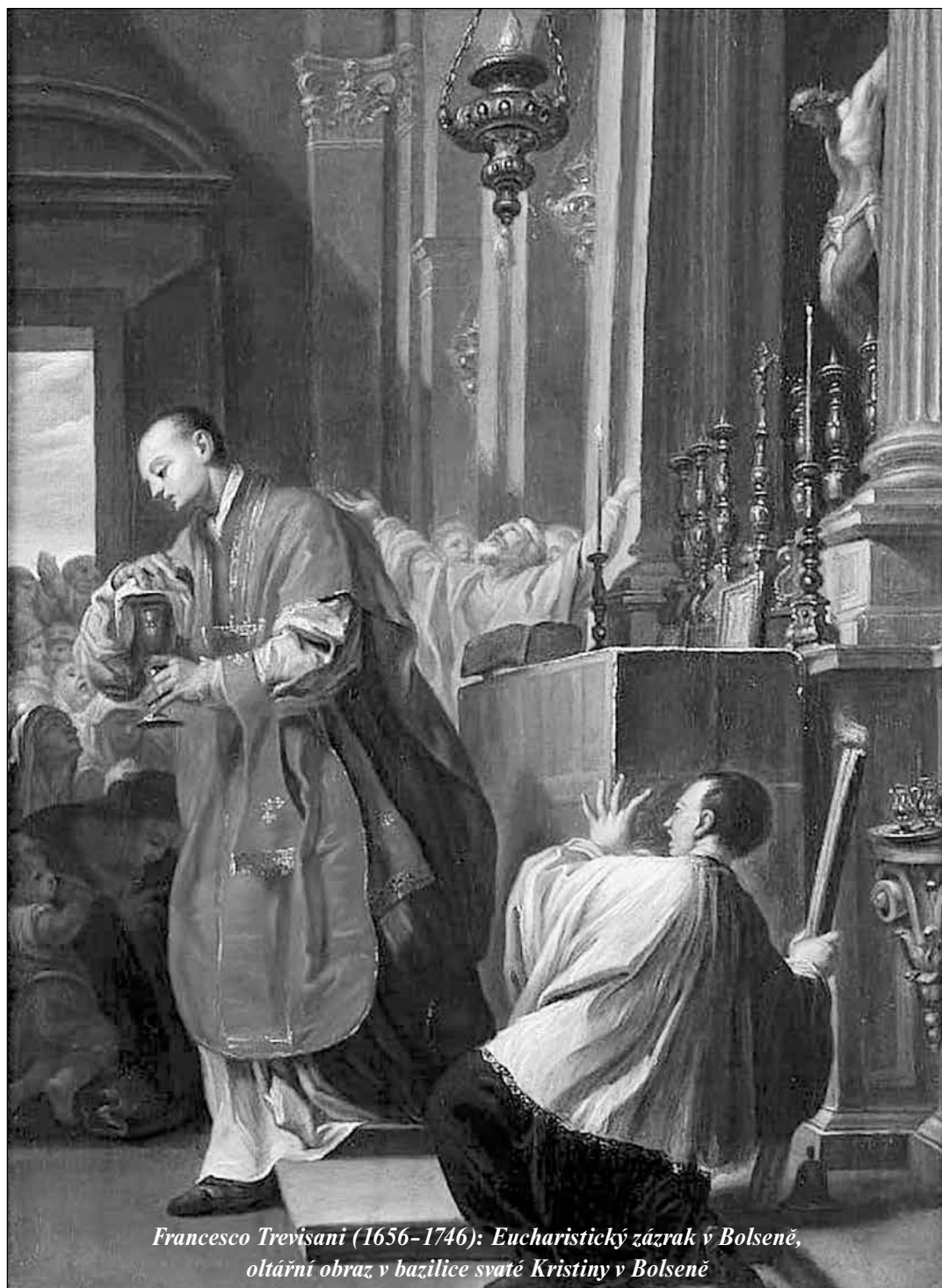
Téměř prázdné ciborium
- strana 7 -

Plameny v Louvru
- strana 8 -

Neratov - druhá šance
Petr Bobek
- strana 9 -

Hymnus
sv. Kateřiny Sienské
na Nejsvětější Trojici
- strana 11 -

Maminka Markéta (18)
Život matky Dona Boska
Teresio Bosco
- strana 13 -

*Francesco Trevisani (1656-1746): Eucharistický zázrak v Bolseně,
oltářní obraz v bazilice svaté Kristiny v Bolseně*

Hlásejme společně, že Bůh je vždy blízký

Katecheze papeže Františka při generální audienci 15. února 2023, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v naší katechezi na téma, které jsme si vybrali: „Vášeň pro evangelizaci, apoštolská horlivost“. Protože evangelizovat neznamená říkat: „Poslyš, blablaba“ a nic víc; je to vášeň, která zahrnuje všechno: mysl, srdce, ruce, cestu... všechno, celý člověk je zapojen do tohoto hlásání evangelia, a proto mluvíme o vášni k evangelizaci. Když jsme v Ježíši viděli vzor a mistra hlásání, obraťme se dnes k prvním

učedníkům. Evangelium říká, že Ježíš „z nich ustanovil dvanáct – které nazval apoštoly –, aby byli s ním a aby je poslal kázat“ (srov. Mk 3,14). Jeden aspekt se zdá být rozporuplný: povolává je, aby byli s ním a šli kázat. Člověk by řekl: buď jedno, nebo druhé, buď zůstat, nebo jít. Ale ne: pro Ježíše neexistuje jít, aniž by zůstali, a zůstat, aniž by šli. Není snadné to pochopit, ale je to tak. Pokusme se trochu pochopit, v jakém smyslu Ježíš tyto věci říká.

Především není cesty bez setrvání: dříve, než Kristus vyšle učedníky na misi – říká evangelium –, „volá je k sobě“ (srov. Mt 10,1). Hlásání se rodí ze setkání s Kristem; odtud začíná každá křesťanská činnost, zejména misie. To se neučí v akademii: ne, ne! Vychází to ze setkání s Kristem. Svědčit o něm vlastně znamená vyzařovat ho; ale pokud nepřijmeme jeho světlo, zhasneme; pokud se mu nebudeme věnovat, ponese místo něj jen

Pokračování na str. 12

Jak Trojjediný Bůh touží přijít k nám, do našeho srdce, do naší duše! Zvláštním způsobem je to vyjádřeno ve svatém přijímání. On, náš Pán a Vykupitel lidského pokolení, se pokořuje, proměňuje chléb a víno ve svoje Tělo a svoji Krev, aby se vydal na milost těm, kdo ho budou přijímat pod těmito svátostnými způsoby. Jak čistá musí být lidská duše a jak čistý úmysl přijmout Nejvyššího, Stvořitele veškerenstva do svého nitra! Je to dar natolik vznešený, že není myslitelné, aby Pán Bůh byl přijat do duše znečištěné těžkým hříchem, do duše vlažné, která nemůže být dostatečně připravena na setkání s Králem králů, Pánem pánů. Proto vždy přistupujeme ke svatému přijímání očistěni od hříchů, abychom se líbili Pánu, a to tak, aby jeho touha vstoupit do nás byla přinejmenším tak velká, jako byla při zázračném rozmnožení svatých hostií rozdáváných sv. Donem Boskem jeho chlapcům. (str. 7) Ostatně, víme to velmi dobře: Kde je hřích, tam je ďábel, a i když je Pán Bůh všemohoucí, vždycky ponechává člověku svobodnou vůli, zda se rozhodne pro Boha, anebo proti němu. S tímto vědomím přistupujeme ke stolu Páně – tím přece vyjádříme patřičnou úctu k Boží pokorné, rozdávající se lásce, úctu k tomu, kdo si ji zaslouží o mnoho řádů výše než kdokoliv z tvorů. Zdá se nám to příliš obtížné? Pak

Editorial

vzpomeňme, jak těžké břemeno kříže nesl Boží Syn na Kalvárii...

Eucharistické zázraky mají vůbec mimořádné postavení v dějinách spásy. Proměněný chléb a víno jsme právě ve stručnosti připomněli – tento zázrak se děje denně po celém světě. Avšak ty ostatní zázraky nejsou všedním úkazem, nedějí se samovolně. Trojjediný Bůh jimi chce ale v konkrétní situaci a na konkrétním místě přivést lidské duše k obrácení a k přijetí jeho za svého Pána a Spasitele. Dosvědčuje to kupříkladu zázrak v Bolseně (str. 6–7), který stál na počátku svátku Těla a Krve Páně, anebo zázračné uhašení požáru v Louvru (str. 8–9), jež vyústilo ke klánění se Trojjedinému Bohu chvalozpěvem *Te Deum*. Zdůrazňujeme „Trojjediný Bůh“, neboť Eucharistie je dílem celé Nejsvětější Trojice – což je také vyjádřením naší katolické víry.

Slavíme tedy v tomto týdnu dva velkolepé svátky – dnes Nejsvětější Trojice a ve čtvrtek Těla a Krve Páně. Ten druhý, známý také pod lidovým názvem „Boží tělo“, má své nezastupitelné místo i jako veřejné svědectví víry: četné eucharistické průvody městy a obcemi nejsou okázalým vyjádřením nadřazenosti věřících nad nevěřícími,

ale vyjádřením prosté touhy po Božím požehnání všem lidem bez rozdílu a nabídkou pro všechny připojit se k uctění nejvyššího Pána, který je jedinou nadějí lidstva, tak zoufale potřebujícího skutečného, všemocného Záchránce. Že je moc Nejsvětější svátosti velmi silná, dokládá i fakt, že v totalitních režimech byly a jsou eucharistické průvody obvykle zakázány. To je zároveň jasným důkazem toho, jak se ďábel Boha bojí, jak si je vědom, že může zasáhnout pouze patu Božích dětí, zatímco Bůh kdykoliv může rozdrtit jeho hlavu. (srov. Gn 3,15) Jsme si plně vědomi toho, o jaká tajemství zde jde?

Pokud dobře prožijeme a v hloubi srdce promeditujeme obě slavnosti, a budeme-li prosit Duchu Svatého o jeho osvětlení ve víře, neobávejme se pak, že nebudeme vědět, jak naplnit své misijní poslání v tomto světě, které jsme spolu se křtem přijali. Budeme dobře vědět, proč, co a jak hlásat. A budeme jistě mít ještě větší potřebu než dosud děkovat Nejsvětější Trojici za dar víry. (str. 3) A ještě více se posílí naše touha po plnosti víry, o kterou můžeme prosit stejně jako apoštolové: „Páne, dej nám více víry.“ (Lk 17,5) Víry v Trojjediného Boha, proslulého mocnými činy, divy a znameními – z lásky k lidem a pro spásu duší.

Daniel Dehner

Jako přípravu na dnešní setkání s Pánem si přečti z Janova zápisu nejdříve celý rozhovor, který vedl v noci s Nikodémem. Tento židovský předák rozpoznává, že zneuznání, jakého se Ježíši dostává od jeho soukmenovců, je plodem předsudků a zaujatosti. Překonal vliv veřejného mínění, ale nepřekonal ještě zcela obavy z lidských ohledů. Proto se vypravil za Místrem pod pláštěm noci. Ale je to také doba ticha a usebranosti, kterou volí proto, že jeho srdce upřímně hledá skutečnou pravdu. Budeš dnes svědkem toho, že Ježíš odměňuje takovou snahu tím, že hledajícímu dává nahlédnout do tajemství vnitřního Božího života. Zamysli se proto nad sebou, zda se dokážeš vymanit z vlivu a nátlaku zobecněných názorů a postojů a vydat se za hledáním pravdy k samotnému prameni. Pravda se neurčuje podle počtu těch, kteří se na ní shodli, ale věrohodností pravého svědka. A tímto osobním svědkem je poslané Boží Slovo.

Učený farizej nezačíná otázkou, ale vyznáním: *Víme, že jsi přišel od Boha a že Bůh je s tebou.* Ale božský Mistr, který vidí do lidského srdce, ví, že tento zbožný Izraelita by se rád dověděl něco bližšího o Božím království, a proto mu pohotově vychází vstříc. Právě tomuto nejen vzdělanému, ale i upřímnému učiteli může v tomto důvěrném rozhovoru svěřit něco, co zatím nikomu nesdělil: skutečné Boží království není z tohoto světa, je založeno v jiné rovině bytí a života. Dokud bude Ježíšův host přemýšlet jen v lidských kategoriích, bude se mu Ježíšovo slovo jevit nepochopitelné. Jestliže hned nechápeš, nevzdávej se a neodcházej. Uvědom si, že Pán tě chce zavést do něčeho, co na lidskou mysl ještě nevstoupilo. Není to Boží dar, že můžeš být přítomen rozmluvě o tak velkém tajemství? Neodmítej královský dar jen proto, že se ti zdá těžký a že bys ho neunesl.

Aby ses znovu narodil pro nový život, nemusíš se vrátit do matčina lůna, ale ponoř se do křestního pramene. Ten je svátostným znamením **vnitřního znovuzrození z Ducha Svatého**. Z tohoto Ducha počala Maria Božího Syna. Proto nový život, pro který se rodiš, je tentýž božský život, život duše z Boha, v Bohu a s Bohem.

Ptáš se s Nikodémem udiven, *jak se to může stát?* Připrav se na to, že tu Pán

Tajemství života

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Bůh poslal svého Syna, aby svět byl spasen.

mluví o něčem, co sahá daleko za hranice lidských představ a zkušeností. Kdyby ses chtěl stále pohybovat jen v mezích toho, co je ti předem jasné a samozřejmé, oklešťoval bys velkodušnost nekonečného Boha a chtěl bys ho vměstnat do hranic své lidské omezenosti. Musíš uvážit, zda chceš spoléhat jen na svoje poznání a zkušenost, nebo začneš stavět na věrohodném svědectví nejpovolanějšího Svědka. Boží Syn *mluví o tom, co ví, a dosvědčuje to, co viděl*. Je to poznání osobní zkušenosti *Syna člověka, který sestoupil z nebe*, kde od věčnosti přebýval v lůně Otce.

Jestliže zatím zde na zemi nemůžeš proniknout svým poznáním k podstatě daru účasti na Božím životě, umožňuje ti Ježíš, abys jej alespoň posoudil na základě **ceny**, jakou za něj platí sám Bůh: *Tak miloval svět, že dal svého jednorozecného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život*. Celou svou trojjedinou bytostí se Bůh angažuje pro to, abys mohl tento život sdílet: **Otec**, který tě stvořil, obětuje svého jednorozecného Syna, **Syn** povýšen jako had na poušti vynese tvé hříchy na svém těle na dřevo, aby se **Duch**, oheň Božího života, mohl stát tvým životem. Jak vidíš, této nejsvětější a nejštědřejší Trojici od věčnosti nic tak neleželo na srdci jako touha mít tě u sebe a v sobě, v samém lůně věčného Božího života. Měla všechny důvody, aby zatratila ty, kteří před tímto darem života dali přednost ztročení ve smrti, ale Syn právě proto opustil Otcovo lůno a přišel na svět, aby přesto *nezahynuli, ale měli život věčný*.

Čím více budeš o této zjevené pravdě přemítat, tím více ti bude jasné, že stojíš sotva na prahu předtuchy té závatné skutečnosti, kterou ti Bůh uchystal a která tě u něho očekává, aby tě sytila a oblažovala po celou věčnost. Zatím nemáš jinou možnost než zvolat a vyznat: **Věřím a přijímám!** Bez této tvé víry, která sou-

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 34,4b-6.8-9

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky.

Tu sestoupil Hospodin v oblaku, (Mojžíš) se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom (Hospodin) prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“ Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem nalezl u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdé šije, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. čtení – 2 Kor 13,11-13

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napominání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravte se vespolek křesťanským políbením. Pozdravují vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Svatého Ducha s vámi se všemi!

Dokončení na str. 4

hlasí a dobrovolně přijímá, nemůže pro tebe Bůh udělat nic i přes to, co všechno už pro tebe tak nezištně podnikl. Jestliže nepřijímáš, *sám ses odsoudil*, protože tak dáváš přednost tmě, odvracíš se sám od jediného *Světla* a tvé skutky nemohou být dobré. Čím větší je onen dar, pro který jsi byl stvořen, tím strašnější je připravit se o něj odmítnutím věčné Boží lásky ve prospěch vlastní zvůle.

Myslíš, že můžeš od někoho dostat velkodušnější nabídku? Víš o někom, kdo je větší než tento *Bůh milosrdný a milostivý, Bůh velké lásky a věrnosti?* Komu bys chtěl dát přednost před přesvatou Trojicí, plností bytí a života, od níž jsi dostal i ty své bytí a svůj život a která ti poslala svého Syna s nabídkou Božího synovství ve věčné a nejvznešenější Boží rodině?

Poděkuj Nejsvětější Trojici za její lásku, za dar víry, který ti umožňuje vykročit z lidské malosti a omezenosti a spojit se s ní, a žij v tomto svatém společenství *radostně, zdokonaluj se, a milost Pána Ježíše Krista, láska Otcova a společenství Ducha Svatého bude stále s tebou.*

Bratr Amadeus

Svatý Medard

Svatý Medard patří ke světcům, jejichž jméno je známo kdekomu. Ale opravdu jenom jméno, a to ještě v souvislosti s onou pranostikou o „Medardově kápi“. Je to jméno, jež ve starobylé němčině znamená tolik co čestný či odvážný. A jeho nejslavnější nositel měl obojího na rozdávání.

Údaje o datu jeho narození se pohybují v dosti širokém rozpětí – od roku 456 až do roku 472. Jsou však zajedno v otázce místa – je jím severofrancouzská Salenca. Medard pocházel z významného rodu – jeho otec Nektard patřil k nejvyšší franské aristokracii. Mohl si proto dovolit platit synova studia, která se tehdy automaticky rovnala přípravě na duchovní dráhu. Vždyť jediným širitelům vzdělání v té době byla církev.

Medarda kněžství přitahovalo, kněžství služebné Bohu i lidem, dodejme, nikoli coby zjištění hledání „teplého místa“. Láska k Pánu i bližním se v jeho srdci uhostila již v dětském věku. Traduje se historka o pláští, který věnoval mrzoucímu nuzákoví, také další svědectví o jeho charitativní péči poskytované nemajetným. Oproti jiným podobně dobročinně zaměřeným mladým lidem, jimž se později dostalo úcty oltáře, měl Medard štěstí, že mu v tomto počínání jeho otec nebránil, naopak ho k němu spíše povzbuzoval.

Do tajů bohovědy pronikal Medard ve Vermandois a v Tournai, studia pak završil v Saint-Quentinu a záhy nato přijal svátost kněžství. Místem jeho působení se stala rodná Salenca, pro kterou to bylo velkým požehnáním.

Hodně dbal o mravní čistotu svého stáde. Nebyl přitom jenom nekompromisním karatelem zkaženosti, snažil se k čistotě motivovat všemi možnými způsoby. Přišel například s nápadem pořádat každoročně „růžovou slavnost“, jakousi soutěž o nejctnostnější pannu. Hodnoti-

lo se především vystupování a život adepta na případné vítězství, jež si zasloužily vysokým morálním kreditem, nespornou krásou duše a naplňováním křesťanských ctností. Nešlo přitom o nic formálního. Ve slavnostním průvodu doprovodilo vítězku, oblečenou v bílých šatech a s rozpuštěnými vlasy, dvanáct stejně tak bíle oděných družiček do kostela a rodiče ji tam předali Matce Boží. „Růžové královně“, jak byla vítězná panna titulována, vložil Medard následně na hlavu věnec bílých růží na znamení čistoty a dekoroval ji modrou stuhou coby dceru Panny Marie, s níž je modrá barva odedávna spjata. Nadto dostala i hmotnou cenu v podobě dvanácti jiter polí. Slavnost se velmi brzy vžila a dívky skutečně dbaly o to, aby na ně bylo nahlíženo jako na potencionální „růžové královny“. Salanca se v dobovém mínění takřikajíc přes noc proměnila v město ctnostných panen.

Svým ovečkám se Medard stal milovaným pastýřem dbajícím o jejich osudy. Zdobily ho láska a milosrdenství, se kterým odpouštěl mnohým, kteří se proti němu či proti jeho majetku provinili. Za všechny příběhy, v nichž projevil milosrdenství vůči zlodějům, zmiňme ten, jenž se podobá příběhu Jeana Valjeana z Hugových *Bídníků*. Románový

hrdina Jean Valjean ukradne svému hostiteli biskupu Myrielovi stříbrné příbory a poté, co je dopaden četníky a předveden před biskupa, nezná jeho překvapení mezi, když Myriel prohlásí, že mu příbory daroval a že si zapomněl vzít ještě svícny. Jemu podobný zloděj vnikl na Medardovu vinici, ale se svým lupem pak nemohl najít východ. Byl zcela jistě šokován jako Valjean, když ho Medard nejen propustil, ale přidal mu ještě do koše pár trsů hroznů navíc. Podobných příběhů z Medardova života známe povícero.

Znali je i jeho současníci, znali i jejich hlavního protagonistu, jeho ctnostný život a dobrotu. Proto bylo jen otázkou času, kdy mu bude svěřeno širší pole působ-

nosti, biskupství. Stalo se tak roku 530, kdy jej sv. Remigius vysvětil na biskupa diecéze Vermandois poté, co odešel k Pánu její dosavadní ordinář. Pokorného Medarda museli dovléct před oltář skoro až silou, protože se vzpíral tento úřad přijmout.

Když už ale tak učinil, byl svým jednáním vzorem péče o duše a následování Krista. Žil prostě, jako obyčejný člověk. Po diecézi putoval pěšky, což vzhledem k tomu, že mohl mít mezi 60–70 lety, budí zasloužený obdiv. Nesmíme přitom pohlížet na tuto skutečnost dnešní optikou, lidé se nedoživali vysokého věku, síly ztráceli mnohem dříve než naše generace a šedesátiletý člověk v oněch časech byl spíše výjimkou, natož aby podstupoval takovéto namáhavé cesty. Medard byl

ovšem svědomitý pastýř a neúnavně chodil tam, kde žily jeho ovce.

Medard žil v době opakovaných barských nájezdů, a na to musel chtít nechtě reagovat. Přenesl proto své sídlo do Noyonu, jelikož ten byl ze strategického hlediska daleko příhodnější.

Když v roce 532 zemřel jeho přítel ze studií, sv. Eleteurus, biskup z Tournai (jemuž dokonce biskupskou mitru kdysi předpověděl), vyprosil si lid na franském králi Chlotarovi I., aby za nového biskupa jmenoval Medarda. Vidíme zde důkaz, že

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 3,16-18

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal

svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože nevěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

Moravská Compostela propojí Svatý Kopeček, Svatý Hostýn a Velehrad

Pěší pouť po cyrilometodějské poutní stezce ze Svatého Kopečku (u Olomouce) přes Svatý Hostýn na Velehrad zvaná „Moravská Compostela“ se uskuteční v **termínu 30. června až 4. července 2023**.

Vychází se v pátek 30. června, registrace od 6.00 v severním křídle poutního areálu na Svatém Kopečku, v 7.00 požehnání poutníkům v bazilice, rozdávání poutních křížků a odchod.

Pouť zakončí v úterý 4. července v 16.00 mše svatá ve velehradské bazilice.

**Přihlášky pro nastupující v úseku mezi Svatým Kopečkem a Svatým Hostýnem hlas-
te do 15. června** na e-mail snevajseva@gmail.com nebo na tel. 606 971 641. Ti, **kdo se přidají až na Svatém Hostýně 2. července**, ať se hlásí na e-mail matice@hostyn.cz.

Podrobný itinerář poutí naleznete na www.poutnik-jan.cz.

Zdroj: Arcibiskupství olomoucké, 19. 5. 2023 (Redakčně upraveno)

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice u Kojetína Vás co nejsrdečněji zve na

NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN

konané v **pátek 30. června 2023 od 21.00 hod. za účasti Mons. Antonína Baslera.**

Přijměte pozvání putovat nocí z **lásky k Ježíši za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci**. Provázet nás bude rozjímání podle knihy **Dominika Chmielewského: Kecharitomene**. Pojdme se v tomto malém duchovním obrození ztratit v Marii, aby ona sama v nás začala jednat, žít a milovat.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova) • **00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** (hlavní celebrant Mons. Antonín Basler)
• po skončení mše svaté bude následovat odvoz poutníků autobusem na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod. Na Svatý Hostýn je vyveze autobus před zahájením procesí.

Autobus pro poutníky **zastavuje na těchto místech:** KOJETÍN – od kostela Panny Marie v 19.45 hod. • KROMĚŘÍŽ – od kostela sv. Jana ve 20.00 hod. • HULÍN – autobusová zastávka na nám. Míru ve 20.15 hod. • HOLEŠOV – autobusové nádraží ve 20.30 hod. Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět. Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon: 606 484 928. • Doporučujeme vzít si podložku pod kolena.

Informace také na www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

pověst o Medardově zbožnosti nekončila u hranic jeho diecéze. Medard nabídku přijal a spojil v jedno obě diecéze. A toto spojení přetrvalo až do roku 1146. Také v nové části své diecéze pokračoval ve stavebním úsilí, když obnovoval kostely zničené před sto lety při nájezdech loupeživých hunských kočovníků.

Administrativní záležitosti nicméně nejsou tak důležité jako fakt, že město Tournai bylo výchozím či opěrným bodem vlámských misí, tedy územím, kde křesťanství ještě zdaleka neproniklo každý kout. Medard nevyhledával jen ztracené ovce ze svěřeného stádece, ale přicházel i za těmi ze stádece jiného a přiváděl je do toho Kristova. Byl ve svém evangelizačním úsilí tak úspěšný, že se ho pohané dokonce pokusili sprovodit ze světa. Krom toho z jejich strany zakusil dokonce mnoho tělesných útoků, jednou jej uvrhli do žalární kobky.

Medardovy osobnosti si vysoce cenil i franský král Chlotar I. Jak jinak si lze vysvětlit, že mu svěřil na výchovu zajatou dceru poraženého durynského krále Radegundu. Medard jí v první řadě vštípil lásku ke Kristu, a sice do té míry, že Radegunda zatoužila po zasvěceném životě. Proti byl však Chlotar, jenž měl od začátku v plánu se s ní oženit. Proti její vůli si ji skutečně vzal, ale brzy se jí nabažil, načež ona žádala svého biskupského mentora, aby jí umožnil vstoupit do kláštera. Navzdory hrozbě, že si znepřátelí dosud příznivě nakloněného Chlotara, jenž o něčem takovém nechtěl ani slyšet, vyvinul Medard snahu o splnění Radegundina přání a byl nakonec úspěšný. (Radegunda později založila klášter Svatého kříže a její život v pověsti svatosti byl odměněn rovněž zapsáním do *Římského martyrologia*. Na stránkách *Světla* jsme se s ní už setkali v příběhu o sv. Venantiovi Fortunatovi, jehož předsvědčila, aby se stal knězem – viz *Světlo* 49/2021.)

Chlotar na Medarda nezanevřel, naopak se dostavil k jeho smrtelné posteli, aby si od něj vyprosil odpuštění a požehnání. Přemluvil jej také, aby ho směl pohřbit ve svém sídle v Soissonsu.

Svatý Medard odešel na věčnost po dlouhotrvající těžké nemoci 8. června 560. Nad jeho hrobem v Soissons vystavěl Chlotarův syn Sigibert velkolepý

chrám a zřídil u něj později slavné opatství zasvěcené právě sv. Medardovi. V roce 1791 je ovšem zničili fanatičtí podporovatelé zhoubné Francouzské revoluce. Část zachráněných relikvií se podařilo přenést do Paříže. Část jeho ostatků se nachází i v našem hlavním městě, neboť jeho rameno získal roku 1356 Karel IV. Ve středověku byl docela hodně ctěn, již zmiňovaný sv. Venantius Fortunatus složil k jeho cti píseň.

Liturgická památka tohoto světce připadá na 8. červen. Je patronem včelářů, vinařů či včelařů – to na památku jiné záchrany zloděje. Ten se vkradl do Medardova včelína, ale zaútočily na něj

včely. Jal se proto prchat a doběhl k Medardovi, jehož vkleče prosil o odpuštění. Medard mu odpustil a nad rozrušeným včelím rojem udělal znamení kříže. Včely rázem odletěly pryč.

Závěrem se vraťme k Medardově kápi. Kde se toto slovní spojení vzalo? Původ má v příběhu z jeho raného dětství. Vypráví se, že ho na jedné procházce v přírodě zastihla hrozivá bouře. Před provazy deště i možným zásahem bleskem jej zachránil obrovský orel, jenž se nad něj snesl a roztáhl nad ním křídla, čímž jej před obojím nebezpečím ochránil. I proto bývá sv. Medard vzýván v podobných případech těmi, kdo věří v jeho přimluvu.

Počátky svátku Těla a Krve Páně

Slavnost Těla a Krve Páně, původně nazývanou Corpus Christi – u nás Boží Tělo –, ustanovil v posledním roce svého nedlouhého pontifikátu papež Urban IV. (1261–1264). Stalo se tak necelých 50 let poté, co 4. lateránský koncil definoval jednoznačně církevní učení o Eucharistii, a to ve spojitosti s bojem proti bludům, které šířili valdenští a katarři.

Vyhlášení slavnosti Corpus Christi má zvláštní souvislost s Prahou. Jeden z jejích kněží, jménem Petr, byl sužován pochybnostmi o skutečné přítomnosti Ježíše Krista pod svátostnými způsoby. Vypravil se tedy roku 1263 na pouť do Říma, kde očekával vysvobození ze svých pochybností. Na

své pouti se zastavil v městě Bolsena na břehu Bolsenského jezera. Je to páté největší jezero v zemi a je vulkanického původu. Protože v tomto kraji je příjemné klima, stávalo se ve středověku místem, kde v letních měsících pobývali papežové. Právě v době Petrovy pouti přebýval papež Urban IV. v nedalekém Orvietu.

„Je jedna všeobecná církev, mimo níž není spásy. V ni je současně Knězem i Obětí Ježíš Kristus, jehož Tělo a Krev jsou obsaženy pod způsoby chleba a vína ve svátosti oltářní, ve které je božskou mocí podstatně proměněn chléb v Tělo a víno v Krev.“ (4. lateránský koncil)

* * *

„Jiné věci, jejichž památku oslavujeme, uctíváme v duchu a pravdě, ale nemáme je skutečně přítomné. Ve svátostné památce Kristově je ale Ježíš Kristus u nás přítomen, sice pod jinou způsobou, ale ve své vlastní podstatě. Dříve totiž, než vystoupil na nebesa, řekl apoštolům a jejich nástupcům: »Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa« (Mt 28,20) a posílil je svým laskavým příslibem, že s nimi bude a zůstane i tělesně přítomen.

Překročil veškerou plnost velkodušnosti a všechnu míru lásky, když sám se rozdělil za pokrm. Stal se proto našim pokrmem, aby člověk, který byl pro pokrm zmařen smrtí, byl pokrmem opět pozdvižen k životu. O onom ovoci bylo řečeno: »Toho dne, kdy budeš z něho jíst, smrti zemřeš.« (Gn 2,17) O tomto ale čteme: »Kdo bude jíst z tohoto chleba, bude žít navěky.« (Jan 6,51)

Tento Chléb se požívá, ale ve skutečnosti není stráven. Jí se, ale neproměňuje se; neboť on se nepřetváří v toho, kdo jej požívá, nýbrž požívajícího ztožňuje se sebou.“ (Z *buly Urbana IV.*)

Vzácná relikvie – korporál se stopami eucharistického zázraku v Bolseně r. 1263

V Bolseně je starobylá bazilika a hrob sv. Kristiny, jedenáctileté panny a mučednice z doby císaře Diokleciána. Její otec, shodou okolností také Urban, ji marně přemlouval, aby se zřekla křesťanské víry. Byla proto přivázána ke kamenné desce a vhozena do jezera. Byla však zázračně zachráněna a vynesla desku na břeh. Tento kámen posloužil později jako oltářní deska. Kristina byla vystavena bičování a nakonec zastřelena šípem z luku.

U jejího hrobu se Petr celou noc modlil, aby mu světice vyprosila osvobození od jeho pochybností. Časně ráno začal u jejího hrobu sloužit mši svatou. Když došlo k obřadu lámání hostie, vytrysk-

Bolsenské jezero je svou rozlohou 113,5 km² pátým největším jezerem v zemi a je vulkanického původu. Pro své příjemné klima se stávalo ve středověku místem, kde v letních měsících pobývali papežové.

Téměř prázdné ciborium

Turin, jedna ze mší svatých tehdy 32letého Dona Boska, kde sice nebyly přitomny tisíce, aby z jeho rukou přijaly svaté přijímání, ale přece přišli mnozí. Zázkakem rozmnožení hostií Ježíš ukázal, že je Pánem nad svým tělem - tak jako kdysi, když chodil po moři, a že je zároveň Pánem nad materií, jak tomu bylo při proměnění chleba.

la z hostie krev. Z kapek, které dopadly na několik míst na korporálu, se vytvořila podoba Kristovy hlavy s trnovou korunou. Kněz Petr se tak polekal, že nebyl schopen dokončit mši svatou. Zabalil hostii do korporálu a spěchal do sakristie. Cestou skanuly čtyři kapky krve na dlažbu a i zde vytvořily obrazy Kristovy hlavy. Zakrvavený korporál a hostie byly ihned doneseny do Orvieta papeži Urbanovi, který v tomto zázraku viděl znamení, které jej má posílit v jeho boji s bludaři. Pod dojmem bolsenské události za necelý rok nato vydal bulu *Transiturus de hoc mundo* (Když měl odejít z tohoto světa), ve které vyhlásil pro celou církev svátek Božího Těla, a obohatil tak liturgický rok o slavnost, kterou nebylo možno do té míry slavit na Zelený čtvrtek, ve vrcholném postním týdnu.

V letech 1351-1367 byla u chrámu sv. Kristiny vybudována zvláštní kaple, na jejíchž stěnách jsou fresky popisující celou událost (autor Ugolini di Prete Ilario). Korporál, purifikatorium a oltářní schody byly uloženy v biskupském dómu v Orvieta. Tamní biskup kardinál Crescenzi nařídil v r. 1623, aby relikvie byly prozkoumány.

Svědkové vypravují o nesmírném vzrušení, jaké vyvolalo otevření schránky. Když byl korporál po 400 letech opět na denním světle, objevila se na něm znovu tvář Spasitele. Celkem napočítali 83 krvavých skvrn, z nichž 12 intenzivně zářilo. Ve schránce byla nalezena i zázračná hostie. Kardinál nařídil, aby relikvie byly vystaveny veřejně účt a posílila se tak víra ve skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii.

Byl pořízen vzácný relikviář (autorem byl Ugo da Vieri), do kterého uložili všechny předměty. Uctily je miliony věřících a 15 papežů. Tři krvi potřísněné schodové kameny jsou uloženy za zlatými dvířky pod oltářním obrazem, čtvrtý je trvale vystaven.

O slavnosti Těla a Krve Páně vytvářejí věřící v Bolseně každoročně jeden kilometr dlouhý koberec „utkaný“ ze samých květů. Výjevy bolsenského zázraku namaloval rovněž Raffael ve vatikánských komnatách.

*Podle zahraničních pramenů
(Zdroj: archiv Světla)*

„V jeho životě se nadpřirozené stalo téměř přirozeným a výjimečné obyčejným,“ řekl jednou papež Pius XI. o svatém apoštolovi mládeže, který kromě celé řady úžasných a přesně doložených zázraků udělal také právě vzpomínaný eucharistický zázrak. Don Teresio Bosco, největší a nejlepší znalec Dona Boska a historie salesiánů, událost zapsal přesně podle zprávy očitého svědka, v té době 16letého Giuseppe Buzzettiho, jednoho z prvních duchovních synů Dona Boska:

„Bylo to 8. září 1848, na velký svátek Narození Panny Marie. Tři sta chlapců se v oratoři připravilo zpovědi na přijetí svatého přijímání. Don Bosco začal mši

Mezi prvními, kteří se s nadšením zúčastňovali hodin katechismu s Donem Boskem, byl 10letý zednický učeň Giuseppe Buzzetti. S vděčnou láskou a oddaností sloužil svému duchovnímu otci v oratoři 46 let.

svatou v přesvědčení, že ve svatostánku je jako obvykle dost konsekrovaných hostií. Ve skutečnosti bylo ciborium skoro prázdné. Giuseppe Buzzetti, ministrant zodpovědný za sakristii, navíc zapomněl na oltář připravit druhou obětní misku s hostiemi, které měly být proměněny při mši svaté, což si ke svému zděšení uvědomil až po proměňování, a to už bylo pozdě. Když tedy Don Bosco před rozdávaním svatého přijímání otevřel svatostánek, našel na dně ciboria jen osm až devět hostií. Tři sta chlapců však chtělo přijmout svaté přijímání! Tu Don Bosco na okamžik zaváhal a hluboce se soustředil v krátké modlitbě. Také Buzzetti, v rozpacích a velice zahanbený pro svoji zapomnětlivost, viděl těch pár hostií a řekl si: »To nikdy nebude stačit, to nezvládneme.« Don Bosco však začal klidně rozdávat svaté přijímání jednomu chlapci za druhým bez toho, aby rozlomil by jen jednu z hostií. Na konci se Buzzetti znovu podíval do ciboria a - stejně jako na začátku - v něm bylo tak osm až devět hostií! Ohromený Giuseppe to vyprávěl svým kamarádům, kteří se později stali prvními salesiánskými kněžími. Byli to Michael Rua a Giovanni Cagliero. Don Rua se stal prvním nástupcem Dona Bosca a Don Cagliero prvním biskupem a kardinálem salesiánem. Tito dva šli s Buzzettim za Donem Boskem, aby se ho osobně zeptali na událost, která se právě přihodila: »Done Bosco, je to výmysl, co nám tu Buzzetti vypráví, anebo je to pravda?« Don Bosco jim na to otevřeně řekl: »Ano, je to pravda. Té moci, která dokáže vykonat zázrak proměnění, nestojí nic v cestě ani při zázraku rozmnožení. Ale byl jsem více ohromen a více zasažen Boží touhou přijít k vám než samotným rozmnožením hostií. Bůh měl takovou touhu přijít do vás!«

*Z Vítězstvo Srdca 140/2021
přeložil a upravil -dd-*

Plameny v Louvru

Náš Stvořitel dokazuje svoji všemohoucnost nad přírodními živly nejednou i skrze eucharistické požehnání - vždyť je to Ježíš sám, kdo v Nejsvětější svátosti žehná. Tak to bylo např. i v roce 1661, když se v Louvru, v královském paláci v Paříži, udál během eucharistického požehnání zázrak, který přesvědčil jistého významného muže francouzských dějin o pravosti katolické víry.

Vté době vládá Ludvík XIV. (1638–1715) vedla k rozkvětu umění a kultury a Francie se stala vojenskou, hospodářskou a kulturní velmocí v Evropě. „Jeden Bůh, jedna víra, jeden zákon, jeden král.“ V duchu této zásady si „král Slunce“ přál, aby bylo katolické náboženství jediným náboženstvím v jeho království. Proto udělil hugenotům, jak nazývali kalvínské protestanty ve Francii, mimořádná práva, avšak pod podmínkou konverze. V opačném přípa-

Hrabě Henri Turenne, jeden z největších vojevůdců moderních vojenských dějin, byl šlechtěný a skromný. Jeho vojáci ho milovali jako přítele a obdivovali jako velitele. Když byl Turenne na bojišti zasažen dělovou koulí a poté zemřel, vyvolalo to smutek jak u přátel, tak i u nepřátel. Ludvík XIV. nařídil, aby byl „jeho“ maršál pochován v královské hrobce v Saint-Denis. Po revoluci na Napoleonův příkaz našel Turenne svůj poslední odpočinek v Invalidovně (hrobka válečných hrdinů a Napoleonovy rodiny).

dě byli zbaveni politických práv, a tak tisíce kalvinistů uteklo do zahraničí.

Není divu, že mladému králi bylo tmem v oku, že generální maršál Henri de La Tour d'Auvergne, vikomt z Turenne (1611–1675) a nejvýznamnější francouzský vojevůdce své doby, byl kalvinista. Ludvík XIV. si „Turenna“, jak byl tento vojenský génius všeobecně znám, vážil jako jednoho z nejstatečnějších mužů století a obdivoval ho jako nejúspěšnějšího generála. Jedním z prvních úředních aktů 23letého samovládce bylo proto jmenování 50letého Turenna za nejvyššího velitele královské armády.

Pro svého nejlepšího vojevůdce by se dokonce podvolil znovu zavést zrušený vysoký úřad, pokud by se on stal katolíkem. Turenne, který však pocházel z hugenotské šlechty a byl vychován v přísném kalvinismu, odmítl tuto nabídku. Stejně před dvaceti lety odmítl sňatek s neteří kardinála Richelieua, protože s tím spojený přestup na katolickou víru byl pro něho nemyslitelný. Místo toho se Turenne

Biskup Bossuet

v roce 1652 oženil s dcerou jistého protestantského maršála.

Tak Ludvík XIV. pověřil biskupa Bossueta (1627–1704), žáka sv. Vincence da Paul a uznávaného kazatele, který se těšil jeho plné důvěře, aby otevřel Turennovi oči pro pravdu katolické víry. Po mnoha rozhovorech o víře se tomuto biskupovi, známému svoji výřečností a spisy zaměřenými proti protestantismu, sice podařilo vážně otrást Turenneho přesvědčením o kalvinismu, ale přimět ho, aby se stal katolíkem, se mu nepodařilo. I když hrabě upřímně litoval rozdělení křesťa-

Louvre, jezdecká socha Ludvíka XIV.

Neratov - druhá šance

Láska se rodí z bolesti. Prvenství zase nejvíc oceníme, když jsme předtím prohráli, a pravou cenu něčeho poznává ten, kdo si sáhl na dno. Vztáhneme-li to pak na kostely a poutní místa, vidíme kolem sebe spoustu těch, které byly znovu vystavěny na troskách a jejichž stavební materiál tvořila zejména srdce prostá lhostejnosti a naopak naplněná odhodláním pracovat pro Boha - v čele s chrámem Nanebevzetí Panny Marie v Neratově, tedy s kostelem, který dostal druhou šanci.

Na začátek

Málokdo z nás neslyšel o zázraku, který se v Neratově v podobě obnovy poutního místa v nedávné době stal. Půjďme-li ale na začátek celé jeho historie, musíme se vrátit až do 13. století, k osídlování tamního kraje německými obyvateli. A poté do roku 1478, kdy byly v návaznosti na rozmach sklářského řemesla postaveny sklárny u potoka Neratovec.

Právě to už je spojováno přímo se vznikem Neratova (dříve německy Bärnwald), o němž máme první konkrétní zmínku datovanou rokem 1550. Další důležitou zprávu pak vidíme v roce 1574, kdy k rozrůstající se osadě (do druhé světové války samostatné obci, dnes součástí Bartošovic v Orlických horách) přibyl kostelík. Jednalo se o jednoduchou dřevěnou stavbu, kolem které postupně vznikl také hřbitov a jejíž dochovaný presbytář se stal základem dnešní hřbitovní kaple.

Z další historie si uvedme jednak rok 1585, kdy byl kostel rozšířen, a především moment, kdy začala zdejší poutní tradice. V této souvislosti musíme znát jedno důležité jméno: Kryštof Florián Blažej Drick. Tento kněz z Rokytnice v Orlických horách měl ve snu zjevení Panny Marie a na základě tohoto zážitku nechal roku 1661 vyřezat sošku Bohorodičky.

S velkou slávou byla přenesena do neratovského kostelíka, tím se ale její příběh teprve otevíral. Dne 8. září 1661 se v Neratově náhle uzdravila jedna žena z Rokytnice, což bylo přičítáno zázračnému působení sošky. Událost se rozkřikla a odezva v podobě přicházejících poutníků na sebe nenechala čekat. Zvlášť potom, co vyslyšených proseb přibývalo a byly spojovány také s pramenem vody, který u kostela vyvěral.

Příchozí se nezdírali počítali na tisíce, a tak začalo být jisté, že malý svatostánek

neбудe stačit. K přestavbě na kamenný došlo v letech 1667–1668. Ani tím se ale situace nevyřešila, a proto se přistoupilo ke stavbě úplně nového. Konkrétně roku 1723 začal vznikat kostel Nanebevzetí Panny Marie.

Základní kámen chrámu byl položen 14. srpna téhož roku. V předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie se o to postaral Johann Karl z Nostitz-Rhieneck, majitel rokytnického panství. Při stavbě kostela došlo k velmi smutné události. První stavitel Carl Antoni Reina roku 1730 spadl z lešení, zlomil si vaz a zemřel. Stavbu za něho dokončil Jakub Ondřej Carova – konkrétní datum završení prací máme v 24. dubnu 1733. Je nutno také dodat, že roku 1776 sem přibýlo rokokové schodiště umístěné u hlavního portálu.

Působivé na tomto chrámu jsou nejen jeho monumentalita, kontrastující s malou obcí, či půdorys ve tvaru kříže, ale také jeho promyšlené umístění, kdy průčelí s věžemi a hlavním vchodem směřuje k jihu a kněžiště zase k severu. To umožňuje, že v poledne při prvním svátku vánočním dopadají přímo na kostel sluneční paprsky.

Neméně velkolepé a krásné byly i poutě, které sem putovaly.

Opravy a zánik

Podle předchozího výčtu se může zdát, že poutní místo v Neratově si žilo poklidným životem – žádné překážky, které by narušily jeho fungování. A dlouhá léta to tak skutečně bylo, dokud nepřišla doba, ke které nyní uděláme velký časový skok.

Pomyslná mračna se nad kostelem Nanebevzetí Panny Marie v Neratově začala stahovat na konci druhé světové války. Zásadní událost, která zapříčinila bolestivá období, se odehrála paradoxně v době, kdy naše země byla osvobozována. Dne 10. května 1945 jeden z vojáků

nů, bylo pro něho těžké přijmout učení katolické víry, že Ježíš Kristus je skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti. Často si povzdychl: „Ach, kdybych se o tom mohl přesvědčit... klaněl bych se mu bez přestání!“

Je historicky přesně zdokumentováno, že 6. února 1661 vypukl v Louvru požár. Právě tam měl v té době Turenne jeden ze svých rozhovorů s biskupem Bossuetem. Hrozilo, že v tzv. *Petit Galerie* (Malá galerie), v jižním křídle zámku, který spojoval Louvre se sousedním palácem Tuilerie, padnou nesčetné poklady umění za oběť plamenům, které se pro prudký vítr rychle šířily. Turenne okamžitě běžel na místo požáru, tam vedl záchrannou akci a sám se chopil hašení. Ale všechno bylo marné, oheň se nedařilo dostat pod kontrolu.

Co se však stalo potom, to se v knihách dějepisu již nevzpomíná. Když biskup Bossuet viděl obrovský požár, pospíchal do kaple v paláci a vzal monstranci se svatou Hostií. O něco později oznamoval malý zvoneček příchod Nejsvětější svátosti do galerie a skupina lidí, kteří pomáhali při hašení, se s úctou rozestoupila, když Bossuet odhodlaně kráčel proti šlehajícím plamenům a oblakům dýmu a žehnal je. Vzápětí zavládlo bezvětrí, oheň se zastavil a přestal pohlcovat všechno kolem sebe. Okolostojících se tak dotkla moc zázraku, že padli na kolena a začali zpívat *Te Deum* (Bože, chválíme tebe). Rovněž generál Turenne, veden nepřemožitelnou mocí, padl na kolena a poprvé ve svém životě se klaněl svaté Eucharistii. Poté biskupa Bossueta následoval do kaple, kde biskup vrátil monstranci do svatostánku.

Malou galerii nechal „král Slunce“ zrestaurovat a rozšířil ji o novou galerii, v níž se dodnes uchovávají francouzské korunovační klenoty a ta nejceněnější umělecká díla Louvru. Galerie patří mezi světové kulturní dědictví. Mnohem důležitější však je, že svatá Eucharistie způsobila v hraběti to, co se nepodařilo ani králi, ani biskupovi: v říjnu 1668, dva roky po smrti své ženy, konvertoval Turenne, tento 57letý kalvínský generální maršál na katolickou víru.

*Pramen: Georg Ott, Eucharisticum, Regensburg 1869, str. 509–510
Z Vítazstvo Srdca 140/2021
přeložil a upravil -dd-*

Rudé armády střelou z pancéřové pěsti zasáhl věžičku kostela. Vypukl požár, který se během chvíle rozšířil. Na popel změnil střechu, dřevěná schodiště věží a roztratil zvon i hodinový stroj.

I přesto ale zatím nešlo o zásadní škody, které by stavbu ohrozily. Už jen proto, že interiér byl díky silným cihlovým klenbám ušetřen. Také se hned začalo s vyklížením trosek. Na něm se významně podílel neratovský farář P. Ernst Haik, a to za pomoci německých obyvatel Neratova. Aktivní byli i vojáci československé armády, kterým záchrana památky ležela na srdci.

Dne 18. října 1945, poté, co byly vyjednány potřebné finance, se začalo s opravami. Problémy sice nastaly (s tím, že částka byla oproti původnímu plánu překročena), ovšem už v dubnu následujícího roku došlo na zkolaudování prací. Dřevěná konstrukce střechy byla pobita prkny a lepenkou.

K pokrytí střechy, což měla být další etapa rekonstrukce (naplánovaná na rok 1947), už ale nedošlo – nebyly sehnány potřebné finance. Místo toho na Neratovu bohužel vidíme, jak se radost může střídát se smutkem, či jak naději ničí pokoreni. A zejména jaký měl komunistický režim, který se dostával k moci, vztah k církevním památkám.

Kostel v Neratově po zřícení kleneb, ke kterému došlo roku 1957

Především v 50. letech minulého století se skloňoval návrh, že chrám nejenže nebude opraven, ale celý se zbourá. Ovšem ani tyto vyhlídky nebránily rokytnickému knězi P. Josefu Cisařovi, aby rekonstrukce inicioval sám. Vyjednal alespoň částečný obnos, který roku 1956 umožnil dřevěný krov pokrytý šindelem. Celá střecha ale zakryta nebyla. Finance P. Cisařovi byly

nakonec odebrány a on sám později přišel i o státní souhlas k výkonu kněžství.

A aby toho nebylo málo, klenby kostela byly velmi promáčené a na Bílou sobotu roku 1957 se zřítily. Koncem následujícího roku bylo rozhodnuto, že kostel se ponechá svému osudu a počká se, až spadne. A to i přesto, že nacházel zastání v různých institucích – nejen československých, ale také z Polska.

Žádostí, aby chrám byl opraven, přibývalo, ale vždy zůstalo jen u nich. A i když například v 60. letech vysvitl plamínek naděje v podobě snahy zapsat kostel na seznam památek, příslušné úřady jej zase sfoukly. Jediným, co jej chránilo od demolice, bylo rokokové schodiště – to památkově chráněné naopak bylo.

V 70. letech minulého století došlo k jeho přesunutí do zámeckého parku ve Skalce u Dobrušky. Ovšem ani potom nebyl neratovský svatostánek srovnán se zemí. Nezbyly na to totiž peníze. Kostel tak zůstal stát a nadále chátral.

Mons. Josef Suchár

Když se v současnosti díváme na neratovský kostel, který je krásně opravený a díky skleněné střeše je i jedním z nejoriginálnějších u nás, a porovnáme ho s jeho fotkami z dob komunismu, neubráníme se úžasu. Přece není možné, aby něco tak působivého a celistvého vzniklo z trosek. A stejně tak se nevyhneme myšlence, že stačilo málo a jedno z nejnavštěvovanějších českých poutních míst by zchátralo a dnes by už vůbec nestálo.

Osud kostela ale naštěstí nebyl lhostejný jednomu knězi, který chtěl s neutěšeným stavem něco udělat. A začít psát novou zdejší historii, která po téměř padesáti letech bolesti vrátí poutní místo k jeho nejslavnějším časům. Navzdory tomu, že poválečným odsunem německých obyvatel Neratov zanikal i jako vesnice.

Mons. Josef Suchár se narodil 15. října 1958 v Brně a cestu ke kněžství měl v komunistickém režimu krkolomnou, rozhodně ne přímou. Nejprve se vyučil elektrikářem a 15 let pracoval v nejrůznějších továrnách. Na kněze byl vysvěcen až v roce 1986, a to tajně biskupem Stanislavem Krátkým. Sám popisoval, že před touto událostí šel oficiálně na faru opravit elektriku, aby tam odůvodnil svoji přítomnost.

K Orlickým horám měl vztah dlouhodobý. Jezdil sem na letní tábory, které v dospělém věku pomáhal organizovat. A právě to ho roku 1987 zavedlo ke kostelu Nanebevzetí Panny Marie, poblíž něhož ve zmíněném roce připravoval orientační závod. V jednom rozhovoru své první seznámení s pobořeným chrámem popisoval takto:

„Tehdy jsem poprvé uviděl ten úžasný kostel, byla to zřícenina bez střechy a uvnitř rostly stromy. Začal jsem se tam modlit a Hospodinu jsem slíbil, že když se změní režim a stanu se oficiálním knězem, tak udělám všechno pro to, aby se v Neratově mohly sloužit mše.“

Na svůj slib nezapomněl ani po sametové revoluci. Když totalita skutečně padla, přišel za královéhradeckým biskupem Karlem Otčenáškem a požádal ho o přidělení do farnosti v okolí Klášterce nad Orlicí (zhruba 20 kilometrů od Neratova).

Jeho prvním působištěm byl nedaleký Kunvald, ale nezůstal jen tam. Jím spravované farnosti se brzy rozrostly nejen o Rokytnici v Orlických horách, ale i o jedenáct dalších. Mezi nimi byl i Neratov. V roce 1990 zde s přáteli vyklidil kostel a 15. srpna téhož roku byla venku sloužena mše. Letopočet 1991 pak nese poutní bohoslužba, která se konala už uvnitř.

Ovšem k tomu, aby Josef Suchár mohl začít s opravami a dostal na ně finanční prostředky, musel splnit jistou podmínku. Téměř vybydlený Neratov se měl rozrůst o další obyvatele. Zdánlivě těžký úkol byl ale vyřešen: realizací nápadu, že v Neratově bude vybudován domov pro opuštěné a mentálně postižené děti. K tomu se pamatovalo i na bezdomovce či propuštěné vězně – později se zde soustředili hlavně na první dvě jmenované skupiny.

Když se Neratov skutečně rozrostl (zatím na 40 obyvatel), Josef Suchár šel znovu za biskupem Otčenáškem a tentokrát od něho povolení k obnově kostela dostal. K tomu a k souvislosti s postiženými, kteří zde v podstatě také dostali druhou šanci, pronesl jednu krásnou myšlenku:

„Sociální programy a obnova poutního místa v Neratově jdou od té doby ruku v ruce. Lidé mají tendenci na handicapované nahlížet jako na přítěž či něco nepotřebného. Ale v Neratově jsou postižení stejně jako kostel, který měl za mi-

nulého režimu zmizet ze světa, zdrojem nového života.“

Pro pomoc znevýhodněným a zároveň pro obnovu poutního místa bylo 11. září 1992 P. Josefem Suchárem a rodinami Němcových a Malíkových založeno *Sdružení Neratov*.

Druhá šance

Co se týče konkrétních činů při rekonstrukci kostela, roku 2003 se opravilo průčelí, věž a hodiny. V roce příštím došlo na sanaci vnitřního zdiva a na opravu fary. Roku 2008 zase na střešní římsy a toho následujícího se dočkaly kůr, dlažba a vstupní schodiště.

Nejpůsobivějším znakem neratovského kostela je skleněná střecha ve tvaru kříže. Chrám zastřešuje od roku 2007 a v loňském roce se přistoupilo k její opravě. Musela se zpevnit konstrukce a bylo měněno sklo, dovnitř totiž zatékalo. Řešily

*Exteriér a interiér kostela
v Neratově dnes*

se tím také teplotní rozdily a z toho vznikající vlhkost. Dokončení je naplánováno na letošní rok.

A budování poutního místa rozhodně nekončí. Měla by zde vzniknout také křížová cesta, domov pro seniory či společenský dům. Nutno je také uvést, že spousta činností, které se zde konají, vychází z provozování chráněných dílen. V nich mentálně postižení pracují – ať už jde o fungování hospody, jídelny, obchodu či prádelny.

Vrátíme-li se k poutní tradici, hlavní slavnosti se zde konají o vikendu blížícímu svátku Nanebevzetí Panny Marie, který připadá na 15. srpna. Kromě hojného duchovního programu sestávajícího z bohoslužeb, ranních chval či modliteb se zde odehrávají i kulturní akce.

Obrovský zážitek však můžeme mít i při prosté soukromé návštěvě, kdy se sem přijdeme „jenom“ pomodlit, do opraveného chrámu, ze kterého se skleněnou střechou díváme do nebe. Ta do kostela přináší světlo (a v noci světlem z kostela na oblohu kreslí kříž) a zároveň odkazuje na doby, kdy se bohoslužby v Neratově musely sloužit pouze pod širým nebem.

S ním se zde věřící v duchovním slova smyslu mohou také spojit. A mluvíme-li o spojení, Neratov je mimo jiného symbolem smíření – se všemi národy, z nichž musíme vzpomenout na ten německý, který tu před válkou a během ní žil v početné komunitě a poté byl vysídlen.

Smíření a druhá šance. To jsou pojmy, které spolu zásadně souvisí. Vždyť co jiného je smíření, než přizvat k sobě někoho a dát mu ve svém srdci druhou šanci, nebo naopak u něho o totéž pokorně požádat?

Neratovský kostel a jeho osud, kdy byl z trosk znovu vystavěn, nám pak může naznačovat to nejkrásnější z křesťanství. V první řadě, že ty největší činy mají základ v bolesti, z níž se rodí ryzí láska. A potom i v souvislosti se smířením, kdy nás naše víra vybízí, abychom jiným dokázali dávat druhé šance.

Někdy nám to může připadat jako nesplnitelný úkol. Příklad Neratova nám ale může pomoci. Stačí sem jen zavítat – do obyčejné části vesnice, ve které se zrodil, jak je často popisováno, zázrak. Neobyčejný zázrak, který nás v životě může nasměrovat k větší lásce k ostatním.

Hymnus sv. Kateřiny Sienské na Nejsvětější Trojici

Ó propasti,
ó věčná Trojice,
ó Božství, moře hluboké!
A co jsi mi mohla dát jiného
než sebe samu?
Ty jsi plamen,
který stále hoří
a stravuje mě.
To jsi Ty,
kdo stravuje svým žarem
každou sebelásku v duši.
Ty jsi oheň,
který odnímá každý chlad
a osvětluje mysl svým světlem,
tím světlem,
kterým jsi mi dala
poznat svou pravdu.
Když se dívám
v tomto tvém světle,
poznávám Tě jako
nejvyšší dobro,
dobro nade všechna dobra,
dobro obšťastňující,
dobro nevystižné,
dobro nedocenitelné.
Krása nade všechny krásy.
Moudrost nade všechnu moudrost.
Neboť Ty jsi moudrost sama.
Ty pokrme andělský,
který ses pro žár své lásky dal
všem lidem.
Ty jsi šat,
který přikrývá
každou nahotu.
Ty jsi pokrm,
který sytí hladové
svou sladkostí.
Ty jsi sladkost
bez každé hořkosti.
Ó věčná Trojice!

Hlásejme společně, že Bůh je vždy blízky

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

sebe sama a všechno bude marné. Proto může nést Ježíšovo evangelium jen ten, kdo je s ním. Ten, kdo s ním není, nemůže přinášet evangelium. Přinese sice myšlenky, ale ne evangelium. Stejně tak však neexistuje zůstávání bez cesty. Následování Krista totiž není intimní skutečností: bez hlásání, bez služby, bez misie vztah s Ježíšem neroste. Všimněme si, že v evangeliu Kristus posílá učedníky ještě předtím, než dokončil jejich přípravu: krátce poté, co je povolal, už je posílá! To znamená, že zkušenost misie je součástí křesťanské formace. Připomeňme si tedy tyto dva konstitutivní momenty pro každého učedníka: být s Ježíšem a jít, být poslán Ježíšem.

Poté, co Kristus učedníky povolal k sobě, a předtím, než je pošle, k nim pronáší řeč, známou jako „misijní řeč“. Nachází se v 10. kapitole Matoušova evangelia a je jakousi „konstitucí“ hlásání. Z této promluvy, kterou vám doporučuji přečíst dnes – je to jen jedna stránka evangelia –, vyvozují tři aspekty: proč hlásat, co hlásat a jak hlásat.

Proč hlásat. Motivací je pět Ježíšových slov, která je dobré si zapamatovat: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ (v. 8) Je to pět slov. Proč ale zvěstovat? Protože zadarmo jsem dostal a zadarmo musím dávat. Hlásání nevychází z nás, ale z krásy toho, co jsme dostali zadarmo, bez zásluh: setkání s Ježíšem, jeho poznání, zjištění, že jsme milováni a spaseni. Je to tak velký dar, že si ho nemůžeme nechat pro sebe, cítíme potřebu ho rozdávat dál; ale ve stejném stylu, bezplatně. Jinými slovy: máme dar, a proto jsme povoláni, abychom ho darovali; dostali jsme dar a naším povoláním je darovat ho druhým; je v nás radost z toho, že jsme Božími dětmi, je třeba se o ni podělit s bratry a sestrami, kteří ho ještě neznají! To je důvod pro hlásání. Jít a přinášet radost z toho, co jsme dostali.

Za druhé, **co tedy hlásat?** Ježíš říká: „Hlásejte, že se přiblížilo nebeské království.“ (v. 7) To je to, co se má říkat především: Bůh je blízko. Nikdy však nezapomínejte na toto: Bůh byl lidem vždycky

blízko, sám to lidem řekl. Řekl totiž: „Hle, který Bůh je tak blízko národům jako já vám?“ Blízkost je jednou z nejdůležitějších věcí na Bohu. Jsou tři důležité věci: blízkost, milosrdenství a laskavost. Nezapomínejte na to. Kdo je Bůh? Ten, který je blízky, laskavý a milosrdný. To je Boží skutečnost. My při kázání často vyzýváme lidi, aby něco dělali, to je v pořádku, ale nezapomínejme, jak zní hlavní poselství: Bůh je blízko. Přijmout Boží lásku je obtížnější, protože vždy chceme být v centru dění, chceme být protagonisty, máme větší sklon konat než se nechat formovat, mluvit než naslouchat. Ale pokud je na prvním místě

to, co děláme, budeme stále protagonisty. Místo toho musí hlásání dát přednost Bohu, Bohu na prvním místě, a dát ostatním příležitost, aby ho přijali, aby si uvědomili, že je blízko. A já až za ním.

Třetí bod: **jak hlásat.** Je to aspekt, nad kterým se Ježíš nejvíce pozastavuje: jak hlásat, jaká je metoda, jaký má být jazyk hlásání; je to významné: říká nám, že způsob, styl je při svědectví zásadní. Svědectví nezahrnuje pouze mysl a říkání něčeho, pojmy: ne. Zahrnuje všechno, mysl, srdce, ruce, všechno, tři jazyky člověka: jazyk myšlení, jazyk citu a jazyk práce. Tři jazyky. Nelze evangelizovat pouze myslí nebo pouze srdcem či pouze rukama. Zahrnuje to všechno. A ve stylu je důležité svědectví, jak to chce Ježíš. Říká: „Posílám vás jako ovce mezi vlky.“ (v. 16) Nežádá po nás, abychom byli schopni čelit vlkům, tedy abychom uměli argumentovat, oponovat a bránit se: ne. Mysleli bychom si: staňme se významnými, početnými, prestižními, a svět nás bude poslouchat a respektovat a přemůžeme vlky. Ne, tak to není. Ne, posílám vás jako ovce, jako beránky – to je důležité. Pokud nechcete být ovce, Kristus vás před vlky neochrání. Zařídte se, jak umíte. Ale pokud jste ovce, buďte si jisti, že vás Pán před vlky ochrání. Je třeba být pokorní.

Žádá nás, abychom byli pokorní a bezelstní, abychom byli ochotni se obětovat; to je to, co představuje beránek: pokora, bezelstnost, obětavost, laskavost. A on, Pastýř, rozpozná své beránky a ochrání je před vlky. Místo toho jsou beránci převlečení za vlky demaskováni a roztrháni. Jeden církevní otec napsal: „Dokud jsme beránky, zvítězíme, a i když jsme obklopeni mnoha vlky, přemůžeme je. Pokud se však staneme vlky, budeme poraženi, protože budeme zbaveni pastýřské pomoci. On nepase vlky, ale beránky.“ (sv. Jan Zlatoústý, *Homilie 33 na Matoušovo evangelium*). Chci-li patřit Pánu, musím ho nechat, aby byl mým pastýřem, a on není pastýřem vlků, je pastýřem beránců, tichých, pokorných, milých Hospodinu.

Ještě k tomu, jak zvěstovat: je nápadné, že Ježíš místo toho, aby předepisoval, co si vzít

na misii, říká, co s sebou nebrat. Někdy člověk vidí nějakého apoštola, nějakého člověka, který se stěhuje, nějakého křesťana, který o sobě říká, že je apoštol a že svůj život odevzdal Pánu, a nese spoustu zavazadel: ale to není Pánovo, Pán ti dává lehkou výbavu! „Neberte s sebou ani zlato, ani stříbro, ani peníze v opascích, ani cestovní vak, ani dvě tuniky, ani sandály, ani hůl.“ (vv. 9–10) Nic s sebou nenos. Říká, že se nemáme opírat o hmotné jistoty, že máme jít do světa bez světskosti. To je to, co je třeba říci: jdu do světa ne se stylem světa, ne s hodnotami světa, ne se světskostí – pro církev je upadnutí do světskosti to nejhorší, co se může stát. Jdu s prostotou. Takto hlásáme: tím, že Ježíše spíše ukazujeme, než že o něm mluvíme. A jak Ježíše ukazujeme? Naším svědectvím. A konečně tím, že jdeme společně, ve společenství: Pán posílá všechny učedníky, ale nikdo nejde sám. Apoštolská církev je celá misionářská a v misii nachází svou jednotu. Takže: jděte pokorně a laskavě jako beránci, bez světáctví, a jděte společně. To je klíč k úspěšné evangelizaci. Přijmeme toto Ježíšovo pozvání: ať jsou jeho slova naším operním bodem.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Maminka Markéta (18)

Život matky Dona Boska

Kapitola 19

LÉTA, KDY SE MARKÉTA STÁVÁ BABIČKOU

I přes chléb od maminky má hlad

Městečko Chieri se rozprostíralo na úpatí turinského pahorku směrem na opačnou stranu od hlavního města Piemontu. Mělo tehdy devět tisíc obyvatel a proudil v něm rušný život mnoha studentů, kteří tam chodili do školy, a mnoha tkalců, kteří tam hledali práci. Třetina stálých obyvatel tkala a zpracovávala kvalitní látky (slavný brokát z Chieri). Studenti, kteří přicházeli z kraje Asti a kraje Monferrato, měli tvrdý život. Aby unesli náklady na studia, hledali jakoukoli (jako i Jeník) práci na půl dne, od doučovacích hodin až po úklid v domech a ve stájích.

I přes chleba, který přicházel každý týden od maminky Markéty, zakoušel Jeník v prvních měsících veliký hlad. Zmírnit tento hlad mu pomohl Giuseppe Blanchart, mladík, jehož matka prodávala v Chieri ovoce a zeleninu. Ale i přes nějaké ty těžké dny byla léta od roku 1831 do 1835 léty, kdy se naplno projevilo bohatství jeho osobnosti. Byla to léta jeho mladického růstu.

Pietro Stella píše: „Žil prakticky bez frustrací, v euforii živěné školními úspěchy, prestiží u svých kamarádů ze školy, které viděl neustále, jak se točí kolem něho. V Chieri Jeník postoupil během několika měsíců do šesté třídy, pak do páté a potom do první latinské třídy. Další rok udělal druhou a třetí latinskou třídu s vynikajícími známkami. V letech 1834–35 ukončil brilantně humanistický kurz a v následujícím roce rétorický kurz. Je vynikajícím žákem, který umí číst latinského autora, a přitom drží v ruce jinou knihu. Je oslavován na veřejné škole a jeden lenoch mu dá pohlevek s tím, že ho očernil u profesora. Jeník se představil na hodině rétoriky tak, že smyká se spolužákem, aby ubránil před jinými svého přítele Luigiho Comolla. Všichni ho mají rádi anebo se ho bojí. Všichni profesori jsou mu nakloněni a každý rok mu kvůli nejlepším známkám odpouštějí školné.“

V těchto kvetoucích letech uzavře i hluboká přátelství. Vytvoří *Veselou společnost* a vodí ji na dobrodružné výlety a stavi před ni náročné výzvy. Jeho přátelství jsou křesťansky důvěrná a konstruktivní, jako např. s Luigim Comollem a s židovským chlapcem, který se jmenoval „Giona“.

Důvěrnosti maminek

Markéta chodila každých 14 dnů ze Sussambrina do Chieri, nesla koš s chlebem, ovocem a „focce“ z prosa (druh koláče) pro Jana a nutnou penzi pro paní Lucii Matta. Poptala se jí na svého syna jako „matka matky“. Ona byla také vdova, končila svou řeč slovy: „Kdyby se můj syn aspoň trochu podobal vašemu! On je naopak líný, neposlušný, má špatné známky. Jeník, i když je mnohem mladší než on, ho doučuje, opravuje mu úkoly. Jste velice šťastná, Markéto, že máte takového syna.“

Po dvou letech se paní Matta přestěhovala z Chieri. Jan Bosco se octl v situaci, že si musel najít jiné ubytování „s prací na půl dne“. Maminka Markéta přijde ze Sussambrina, aby mu pomohla. Mluví s různými lidmi, které zná, ale Jeník prožívá obtížné měsíce.

Dne 10. května 1889 don Giovanni Battista Francesia přijde do Chieri, aby sesbíral zprávy o mládí Dona Boska, a získá od velmi starého pána Giuseppeho Pianty tuto výpověď: „Matka Dona Boska mě prosí, abych ho přijal do svého domu (měl hostinec).“ Ubytuje ho tedy, dá mu polévku a Jeník bude pomáhat v domě. Matka, jak to bylo obvyklé, mu zajistí chléb a další jídlo. „Když skončil své povinnosti, studoval, pořád četl. Zaznamenával také body u kulečníku. Často při svém postavení uměl s láskou a účinně korigovat ty, kterým uteklo nějaké nevhodné slovo. Bylo nemožné najít lepšího chlapce.“ I přes tuto velikou úctu nechal pan Pianta spávat Jeníka ve tmě pod schody, kde vzduch byl jako v cele ve věznici. Jeník se však přizpůsobil.

Krásná přátelství, skryté oběti, halasně procházky, tvrdé studium; jeho duchovní život rostl každodenní modlitbou a přátel-

stvím se „svatými chlapci“, jako byl Luigi Comollo. Byl to plný rozkvět lidské a křesťanské výchovy, kterou dostal od maminky Markéty v krásném životě a bolavých obětech v Becchi, na statku v Moglia, na cestách s batohem knih a s botami v rukou, aby je co nejméně zničil. Byl navyklý na víru prožívanou v radosti a oběti, bez kompromisu a bez obav být svědkem víry a apoštolem.

„Klidná léta“ na Sussambrinu

Maminka Markéta prožila léta 1831–36 ve velkém domě na Sussambrinu. Pro ni to byla „klidná léta“. Josef (má 20 let) se 9. března 1833 ženil s Marií Calossa. O rok později může Markéta pochovat v náručí první vnučku. Ve svých 49 letech se stala babičkou. V dalších letech děti, které kolem ní běhají, přibývá. Cítí se jako nejšťastnější babička na světě.

Zůstává jí však chudoba. Více dětí – tak tím se chce říct více úst, které je třeba nakrmit. Život sedláka, dokud jsou děti malé, je neustálou snahou rozmnožovat chléb a polévku. Pro Markétu je tu i navíc chudoba Jenikova.

Myslí na syna, který je tak jiný, než jsou ostatní lidé, na jeho nový život studenta, který byl pro ni neznámý. Šetří na všem, aby mohla každých 14 dnů přinést chléb a nějakou tu korunu na knížky (knihy byly v těch dobách velice drahé a často pocházely z druhé i třetí ruky). Věděla, že to, co mu dala, mu nestačí a že Jeník si pomáhá doučováním a různou prací, aby vykonal to, co se zdálo nemožné. Svěřovala ho Panně Marii, spolu s Josefem, Antonínem a jejich rodinami. Když seděla ve stínu a nepřebírala fazole spolu s vnučky, „přebírala“ růženec, který vždycky nosila s sebou v kapse své velké zástěry s klíči a kousky chleba. Její modlitba byla jednoduchá, přidávala do ní před Bohem myšlenky o životě a o smrti. To jí dávalo jistotu: Panna Maria se dívala na její rodinu, na jejího vzdáleného syna v jejich tíživé chudobě, na řešení, která Markéta obtížně nacházela.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta, Život matky Dona Boska. Překlad P. Jan Ihnát. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006. (Kniha je vyprodaná.)

Pondělí 5. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz – biskup **6:30** Jde o život (1. díl): Hlavně chtit odvážné a moc **8:05** Muziky z Javorníkov: MFF Myjava 2021 online **9:10** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **9:40** V pohorách po horách: Moravský kras **9:50** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malčicích **10:00** Outdoor Films s Klárou Kolouchovou (93. díl): Nejtěžší hora světa – K2 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak potkávat svět: S Tomášem Šulajem **14:20** Mezi pražci: Červen 2023 **15:10** Noční univerzita: Prof. Ing. Pavel Dostálek, CSC. – Pivo je dar Boží **16:00** V souvislostech **16:20** Anděl bez křídel **16:35** Klapka: S Peterem Rybínem **17:40** Locomotive – parní lokomotiva **18:05** Sedmihlášky: Pasecký louky **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:15** S chutí přes práh **18:35** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **19:00** Vezmi a čti: Květen 2023 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:45** Přejeme si... **20:05** Mozárabové: Zapomenuté dědictví [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:25** Dokořán: S Janou Vohralíkovou **22:15** Noemova pošta: Červen 2023 **23:15** Ve službě Šuárů **23:45** Ladak – Malý Tibet **23:55** Večer chval: V rámci Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti církevních škol **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Martin Holík – ředitel rádia **6:25** Bulharsko: Kořeny Romů **6:55** Grotosky Laurela a Hardyho: Za mřížemi **7:15** Malíři velkých formátů **7:50** Kmochův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **8:15** Hlubinami vesmíru dr. Markem Skarkou: Exoplanety **9:10** V souvislostech **9:30** Grotosky Bustera Keatona: Frigo, oběť krevní msty **10:45** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Odpuštění **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **13:40** V pohorách po horách: Moravský kras **14:05** Výpravy do divočiny: Světlo v hlubinách **15:10** Čas pro Malawi **16:00** Muzikanti, hrajte **16:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **17:05** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **17:25** Duchovní malby: Ježíšovo utrpení **18:05** Sedmihlášky: Pasecký louky **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **18:15** Hermie a potopa **18:50** Zpravodajské Noeviny: 6. 6. 2023 [P] **19:10** Přejeme si... **19:30** Benefiční koncert na podporu výstavby kláštera sester karmelitek v Drastech, Praha-Břevnov, kostel sv. Markéty [L] **21:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:45** Poutníci času: S Marií Magdalénou Brázdil **22:05** Terra Santa News: 31. 5. 2023 **22:25** Jak to vidí... Tomáš Halík **23:35** Harfa Noemova: Leoš Janáček: Po zarostlém chodníčku **0:05** Umění sklářských mistrů **0:35** Myanmar – Kačjinský stát: prahneme po míru **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Šindelář – sochař a malíř **6:30** Zpravodajské Noeviny: 6. 6. 2023 **6:50** Noční univerzita: Prof. Ing. Pavel Dostálek, CSC. – Pivo je dar Boží **7:40** Stanley's Dixie Street Band: Třebovický koláč 2018 **8:35** Anděl bez křídel **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Můj chrám: Patrik Kunčar, Uherský Brod, farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie **10:20** Když bolí tělo: Prevence Parkinsonovy nemoci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Haná úrodná a neznámá: MFF Strážnice 2022 **14:35** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **15:45** Water Space – Hlubiny oceánu **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 6. 2023 **16:25** Jak potkávat svět: S Irenou Szurmanovou **18:05** Sedmihlášky: Pasecký

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

louky **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **18:15** Strýček Emu: Kamarádství **18:25** Tiché hrozby – Bouřlivé počasí **18:50** Terra Santa News: 7. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nedělejme vlny **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:05** Noční univerzita: Milona von Habsburg – Setkání příznivců Mary's Meals [P] **21:35** Krajina pro motýly **22:00** Když bolí duše **23:05** Generální audience papeže Františka **23:25** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu **0:00** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **0:15** Na startu **0:35** Expedice Monoxylon **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (48. díl): Ilja a Věra Rackovi – televizní pracovníci a divadelníci **6:25** V pohorách po horách: Vápeč – Strážovská hornatina **6:35** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **7:10** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **7:30** Terra Santa News: 7. 6. 2023 **7:55** Poutníci času: S Marií Magdalénou Brázdil **8:15** Buon giorno s Františkem **9:10** Harfa Noemova: Leoš Janáček: Po zarostlém chodníčku **9:35** Joy – Krása motýlích křídel **9:41** Grotosky Harolda Lloyd: O maratónském závodníkovi **10:00** Noemova pošta: Červen 2023 **11:05** Štětcem a pišťalou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Slavnostní koncert Moravské filharmonie z Arcibiskupského paláce v Olomouci **13:40** Patagonie: Misionářský sen **14:05** Generální audience papeže Františka **14:25** Když bolí tělo: Prevence Parkinsonovy nemoci **15:25** Peru – Osm sester **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 6. 2023 **16:20** Hlubinami vesmíru s dr. Markem Skarkou: Exoplanety **17:05** Pranic na Mohelnickém dostavníku 2018 **17:20** V pohorách po horách: Moravský kras **17:30** Expedice – ptáci Třeboňska [P] **18:05** Sedmihlášky: Pasecký louky **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medaílka **18:15** Ovečky: 10. neděle v mezidobí [P] **18:40** Animované biblické příběhy: Nebeské království **19:05** Earth – Země **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Intarzovaný svět Jana Maříka **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře [L] **21:30** S chutí přes práh **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Nevinně o víně **0:50** Zpravodajské Noeviny: 6. 6. 2023 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček – bývalý šéf Radio Vaticana **6:30** Anděl bez křídel **6:45** Brazílie – Querida Amazonia **7:15** Když bolí duše **8:20** Svědectví života – Michal **8:40** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **9:10** Tiché hrozby – Blízký vesmír **9:40** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětí beránek **10:05** ARTBITR – Kulturní magazín **10:15** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **13:15** O zaniklé Karvině **14:00** Za obzorem: Ministr životního prostředí P. Hladík [P]

14:40 Dítě 31 **15:15** 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **16:10** Buon giorno s Františkem **16:50** Na pomezí ticha a tmy **17:35** Vietnam **18:05** Sedmihlášky: Pasecký louky **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů **18:15** Pohádka o lásce: Na troskách Labyrintu světa **18:28** Na La Salette s Boženou Rajnušovou **18:55** Co pro tebe znamená Campfest **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pokora víc než odvaha **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Válka, mír a naše zodpovědnost [L] **21:30** Za obzorem: Ministr životního prostředí P. Hladík **22:05** Cvrlikání (93. díl): Isara **23:10** Filipínské Rugby – hra o život **0:00** ARTBITR – Kulturní magazín: Rockefellerovo archeologické muzeum v Jeruzalémě **0:10** Příběhy psané životem: Domáci násilí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (50. díl): František Koutný – vicedirektor římského Nepomucena **6:25** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **6:40** Květnov **6:50** Kmochův Kolín: Gloria **7:45** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek – Žďárské vrchy **7:55** Sedmihlášky: Pasecký louky **8:00** Ovečky: 10. neděle v mezidobí **8:25** Animované biblické příběhy: Nebeské království **8:50** Strýček Emu: Kamarádství **9:00** Hermie a potopa **9:45** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **11:20** Anděl bez křídel **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svatě z Lorety v Boru u Tachova **13:20** Pod lampou **15:20** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **15:40** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti **16:10** To nejlepší na konec: MFF Strážnice 2022 **18:00** Slovo na neděli: 10. neděle v mezidobí [P] **18:20** Toccata – Káhira **18:30** Harfa Noemova: Josef Špaček hraje sólo **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: MUDr. Romana Bělohávková – Zelená hora **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy [P] **21:25** Milosrdenství **23:00** Jak potkávat svět: S Pavlem Žalmanem Lohonkou **0:25** Duchovní krajina Novohradských hor: Svatý kámen **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský – básník a filosof **6:30** Sierra Leone: Ježíš v ulicích **7:00** Setkání: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivě **7:05** Grotosky Laurela a Hardyho: Nástrahy pijáctví **7:30** Expedice – ptáci Třeboňska **7:55** Slovo na neděli: 10. neděle v mezidobí **8:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **9:45** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **10:05** S chutí přes práh **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:05** Milosrdenství **15:40** Mistr houslař z Jestřabí [P] **16:00** Noční univerzita: Milona von Habsburg – Setkání příznivců Mary's Meals **16:30** Popelka Nazaretská **17:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě [P] **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlášky (41. díl): O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Ovečky: 10. neděle v mezidobí **18:30** Strýček Emu: Duha [P] **18:40** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Něco málo o svobodě **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Matyášem Novákem [P] **20:50** Dekalog VIII.: Osmé přikázání **21:50** Vezmi a čti: Květen 2023 **22:10** Buon giorno s Františkem **22:50** ARTBITR – Kulturní magazín **23:00** Cvrlikání (94. díl): Martina Trchová **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 6. o 17:30 hod.:

Doma je doma

(Zahrajme sa spolu a zahrajme si spolu)

Už Ján Amos Komenský v 17. storočí vedel, že hrou sa môžeme učiť. Predstavíme vám zaujímavý spôsob, ktorým môžete deťom pomôcť vytvárať si vzťah s Bohom. Najprv si spolu však zahráme s vynikajúcimi hudobnými hosťami – ukrajinskou speváčkou Milou Medvedovskou a Danielom Špinerom a potom sa spolu zahráme.

Utorok 6. 6. o 16:05 hod.:

V škole Ducha

(Praktické otázky duchovného života 3)

Duchovná obnova s Mons. Mariánom Gavendom nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Streda 7. 6. o 16:15 hod.:

Peter medzi nami

(Generálna audiencia: Ústna modlitba)

Vo svojom cykle katechéz o modlitbe inšpirovanej Svätým písmom Svätý otec otvoril kapitolu o modlitbe podľa Žalмов.

Štvrtok 8. 6. o 17:15 hod.: A teraz čo?

(Prečo je dôležité v mojom živote ticho?)

Ticho ako liek proti droge hluku.

Piatok 9. 6. o 16:05 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery (Tel Megiddo)

V údolí Džezríl leží mesto Tel Megiddo známe pod svojím gréckym menom Armageddon, pod ktorým sa spomína aj v knihe Zjavení sv. Jána. Tel Megiddo je významné z hľadiska histórie, geografie i náboženstva.

Sobota 10. 6. o 10:00 hod.: Kňazská vysviacka z Nitra

Priamy prenos kňazskej vysviacky z baziliky sv. Emeráma v Nitre.

Nedeľa 11. 6. o 20:35 hod.: Tajomstvá Vatikánu

(Záhrada na kopci)

V ďalšej časti dokumentárneho seriálu navštívime vatikánske záhrady. Priblížime si ich históriu i súčasnosť. Budeme sledovať príbeh ich vzniku, pozrieme sa na niektoré zaujímavé miesta v nich aj ich súčasnú podobu.

BREVIÁR PRO LAIKY

3. – 10. ČERVNA 2023

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 6.		PO 5. 6.		ÚT 6. 6.		ST 7. 6.		ČT 8. 6.		PÁ 9. 6.		SO 10. 6.	
Antifona	746	842	1708	1924	841	945	857	961	759	856	889	995	1666	1883
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	746	842	1708	1925	842	945	857	962	759	856	889	996	1666	1883
Antifony	747	843	828	929	843	946	858	963	760	857	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	748	843	1710	1926	847	950	861	966	761	857	893	1000	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1710	1927	847	950	861	966	761	858	894	1001	1669	1886
Prosby	748	843	1711	1927	847	951	861	966	761	858	894	1001	1655	1886
Závěrečná modlitba	749	844	1387	1554	1388	1555	862	967	762	859	1388	1555	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	749	845	832	934	848	952	862	967	762	859	895	1002	910	1019
Antifony	749	845	833	935	848	952	863	968	763	860	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	1265	1403	895	1003	911	1019
Krátké čtení	749	845	835	937	851	955	865	970	763	860	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	749	844	835	938	851	955	865	970	762	859	898	1006	913	1022
Nešpory:														
SO 3. 6.														
Hymnus	742	837	750	846	1714	1932	852	956	755	851	764	861	900	1007
Antifony	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	900	1008
Žalmy	743	838	751	847	838	940	853	957	756	852	765	862	901	1008
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1717	1934	856	960	758	854	767	864	903	1011
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1717	1935	856	960	758	855	767	864	904	1012
Prosby	745	841	754	850	1718	1936	856	960	758	855	767	865	904	1012
Záv. modlitba	749	844	749	844	1387	1554	1388	1555	762	856	762	859	1388	1555
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 4. 6. – slavnost

Nejsvětější Trojice

1. čt.: Ex 34,4b–6.8–9

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ...*chvályhodný a svrchovaný velebený navěky.*

2. čt.: 2 Kor 13,11–13

Ev.: Jan 3,16–18

Pondělí 5. 6. – památka

sv. Bonifáce

1. čt.: Tob 1,3; 2,1a–8

Ž 112(111),1–2.3–4.5–6

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 12,1–12

Úterý 6. 6. – nezávazná památka

sv. Norberta

1. čt.: Tob 2,9–14

Ž 112(111),1–2.7bc–8.9

Odp.: srov. 7bc (*Srdce spravedlivého je pevné, důvěřuje v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 12,13–17

Středa 7. 6. – ferie

1. čt.: Tob 3,1–11a.16–17a

Ž 25(24),2–4a.4b–

5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 1b (*K tobě, Pane, pozvedám svou duši.*)

Ev.: Mk 12,18–27

Čtvrtek 8. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Dt 8,2–3.14b–16a

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 10,16–17

Ev.: Jan 6,51–58

Pátek 9. 6. – nezávazná památka sv. Efréma

1. čt.: Tob 11,5–17

Ž 146(145),1b–2.6c–7.

8–9a.9bc–10

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 12,35–37

Sobota 10. 6. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Tob 12,1.5–15.20

Tob 13,2.6a.6b.6c.7–8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)

Ev.: Mk 12,38–44

MODLITBY

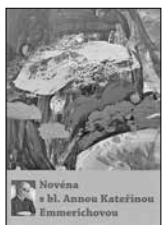

**NOVÉNA K CTIHODNÉMU
A. C. STOJANOVÍ • PRO
SOUKROMOU POBOŽNOST**

*Jitka Jonová - Jiří Zámečník • Fotografie
Arcibiskupství olomoucké*

Vyšlo s církevním schválením. Autoři této novény vybrali devět momentů ze života ct. arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana (1851–1923), které jsou aktuální i dnes. Koncepte novény mj. umožňuje využití při pravidelných modlitbách především za vážně nemocné. Tyto modlitby se tak mohou konat na přimluvu ctihodného arcibiskupa Stojana. Případná vyslyšení mohou věřící sdělovat na adresu uvedenou v brožurce.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 48 stran, 59 Kč

**NOVÉNA S BLAHOŠLAVENOU
ANNOU KATEŘINOU
EMMERICHOVOU**

*Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ
Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová*

Anna Kateřina Emmerichová (1774–1824), páté dítě jedenáctičlenné rodiny, žila dramata doby napoleonských válek. Tehdy se ptala: Přinesou následné časy potřebné zduchovnění? Tutéž otázku si v době válečných konfliktů klademe i my. Někteří její jméno nemohli ani vyslovit, jiní její texty přímo hltali. Novéna nemůže být její apologií: odpovědi na námitky máme v textech jejího blahorečení. Obdivujeme její přímou a vznešenost.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., A6, 36 stran, 35 Kč

MINUTOVÉ MODLITBY PRO ŽENY

Hope Lyda • Z angličtiny přeložila Miroslava Čejková

Krátké modlitby uvedené v této knize vycházejí přímo ze srdce a pomohou přiblížit se s chválou a vděčností k Bohu. Odrážejí niternou touhu žen po tom, aby duchovně rostly, otevíraly se druhým lidem a nacházely útěchu v Kristu.

*Christian Project Support, s. r. o.
Váz., 110x155 mm, 280 stran, 299 Kč*

O CÍRKVI

INFILTRACE • SPIKNUTÍ KE ZNIČENÍ CÍRKVE ZEVNITŘ

*Taylor Marshall • Z angličtiny přeložila Lucie Cekotová
Předmluva Athanasius Schneider, pomocný biskup
arcidiecéze v Astaně*

Taylor Marshall, doktor filosofie, zakladatel vzdělávacího *Nového institutu svatého Tomáše* a apoštolátu pro muže a chlapce *Vojáci svatého Jiří*, se zabývá tématem, které se dnes poněkud opomíjí. Bylo by nepoctivé a nezodpovědné pouze konstatovat fakta o současné vnitřní krizi církve a zabývat se symptomy. Musíme zkoumat samotné kořeny krize, které lze v rozhodující míře označit za infiltraci nevěřícího světa. Kristova církev vždy byla a vždy bude pronásledována. Vždycky do ní budou pronikat její nepřátelé. Ani ten nejzákeřnější plán na zničení církve zevnitř však neuspěje.

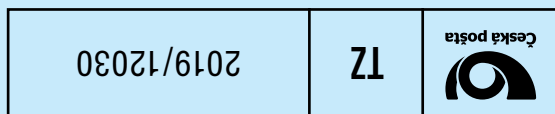
*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brno • Brož., 130x210 mm, 320 stran, 297 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

**Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o.,
a to pod původní adresou www.maticecm.cz.**

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r.o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r.o. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevěřejně přispěvky nevracíme.